

er i Ægteskabet, faar det kuldlyste Barn fuld Arveret efter Faderen, og naar det arver ham, tager det ogsaa Arv efter fædrene Frænder, halvt saa meget som et Ægtebarn; omvendt faar Faderen og hans Familie fuld Arveret efter det kuldlyste Barn. Man ser, hvor upraktisk det vilde være i et Tilfælde som dette, hvor Moderen paa Barnets Vegne optræder med et Krav paa Faderen, at anvende en Regel, hvor Faderen er Herre over Rettens større eller mindre Udstrækning. Jeg maa da meget anbefale, at man stemmer for Ændringsforslaget, som det foreligger under Nr. 3, og imod Ændringsforslaget under Nr. 2.

Til Slutning skal jeg blot omtale, at Udvalget som angivet i Betænkningen har modtaget talrige Henvendelser og Andragender. Af Pladshensyn har vi ikke kunnet optrykke dem alle, men de ligger til Eftersyn paa Bureauet.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, indtil Ordførerne for de forskellige Mindretal har haft Ordet.

Kirk: Som Tingets ærede Medlemmer vil have lagt Mærke til, har Partiet Venstres Medlemmer i Udvalget afgivet en Mindretalsbetænkning, og vi er enige undertagen paa et enkelt Punkt, hvor det ærede Medlem fra Holstebro (Mølgaard-Nielsen) har gjort os den Sorg ikke at være helt enig med os.

Den ærede Ordfører (Elna Munch) omtalte Lovforslagets § 18, der drejer sig om, hvorvidt der skal tilvejebringes Tiladelse fra Forsørgelseskommunen. Der er ikke en eneste Paragraf i Lovforslaget, der i Udvalget har været Genstand for saa megen Omtale som denne, og den Aften, vi vedtog Ændringsforslaget i dets nuværende Skikkelse, kan jeg sige, at det var et Resultat af 15 trætte Hjerners Arbejde. Saaledes som Ændringsforslaget nu foreligger, tror jeg, det er forsvarligt; i hvert Fald er det absolut et Fremskridt fra Lovforslagets Regel, der er ret ubrugelig. Jeg vil dog for mit personlige Vedkommende forbeholde mig min Stilling, indtil jeg ser de Ændringsforslag, der senere maatte fremkomme vedrørende § 18. For øvrigt kunde jeg ligesom den ærede Ordfører tænkte mig den Mulighed, at Paragraffen helt skulde udgaa. Jeg kunde ogsaa tænke mig, at der til Kvinden blev stillet en tilsvarende Fordring til den, som her stilles til Manden, om, at hun skulde tilvejebringe et saadant Samtykke.

Saa vidt jeg forstod den ærede Ord-

fører, udtalte hun, at hun vilde foretrække, at Loven helt ophævede Fattiglovens § 42. Jeg vil henlede den ærede Ordførers Opmærksomhed paa, at det sker netop ved Lovforslagets § 204. Siden vi nu taler om § 204, vil jeg spørge, om det er forsættigt, at man derved ophæver hele Fattiglovens § 42. § 42 siger nemlig i 2det Stykke: „En udenlandsk Mandsperson, som ikke har vundet Forsørgelsesret i en dansk Kommune, kan ikke indgaa Ægteskab her i Landet, forinden han fra sit Hjemland har tilvejebragt Bevis for, at han med Familie og i Tilfælde af hans Død hans Enke og umyndige Børn i Trangstilfælde ville blive modtagne i dette“. Det staar for mig som tvivlsomt, hvad Grunden kan være til, at man ogsaa ophæver dette 2det Stykke i Fattiglovens § 42, og jeg vil gerne høre, hvorledes den ærede Ordførers Stilling hertil er.

Det brændende Spørgsmaal ved dette Lovforslag er jo Spørgsmaalet om, hvorvidt vi skal gaa til tvungen borgerlig Ægteforening, eller vi skal blive staaende ved den saakaldte valgfrie Ordning. Een Ting er vi jo alle enige om, nemlig at ændre Loven af 13. April 1851 derhen, at det fremtidig ikke skal være en Nødvendighed at udtræde af Folkekirken for at blive borgerlig ægteforenet. I øvrigt skal jeg ikke omtale denne Unighed meget vidtløftigt, fordi der efter min Mening ikke kan siges synderlig meget, som ikke er sagt allerede mange Gange tidligere. Jeg ved ogsaa, at et enkelt Medlem af det Parti, hvortil jeg hører, ønsker senere at give en Fremstilling af Enkelthederne i det Ændringsforslag, som vi har stillet; jeg skal derfor indskrænke mig til at henvise til de Udtalelser, som jeg om dette Punkt fremsatte i afvigte Foraar, da Lovforslaget første Gang blev fremsat her i Tinget, og til de Udtalelser, som mit Partis Formand den Gang fremkom med — jeg er ganske enig i alt, hvad han derom ytrede. Jeg er i og for sig ikke nogen principiel Modstander af, at man gaar til tvungen borgerlig Ægteforening — det er muligt, at den en Gang i Tiden vil komme —, men efter min Formening bør en saadan Reform ikke gennemføres, saa længe der er en saa stærk Stemning derimod, som Tilfældet ubestrideligt er. Jeg skal i saa Henseende henvise til de Henvendelser, vi har faaet fra 1181 Menighedsraad, hvoraf de 917 enstemmigt har vedtaget en Adresse til Rigsdagen om at bevare den saakaldte valgfrie Ordning. 165 har vedtaget Adressen med et Flertal, saaledes at der i alt